

Verzameld werk - Gele Vellen - Vierde jaargang (1972-1973)

[Geen titel] [1](#)

R.A. Cornets de Groot

Lodewijk Makeblijde College

***Informatief Bulletin*, 6 december 1972, 4e jaargang no: 9**

Lang voor Noordwijkerhout liep ik al met een plan rond weer es iets te doen in de geest van het projekt Romantiek dat twee jaar geleden zo hoopvol overleed. Ik wilde desnoods op eigen houtje het impressionisme aan de orde stellen in een vijfde klas, aan het begin, of aan het eind van een vierde; allemaal egoïsme, want bedoeld als een voorbereiding op de speciaalstudies die tegen het eindexamen mogen worden verwacht. Schematisch had ik de zaak al een beetje rond: ik kon het - tenminste op mijn manier - wel aan op literair, taalkundig, levensbeschouwelijk, kunst- en cultuurhistorisch terrein. Maar na Noordwijk hoef ik natuurlijk niet alleen meer te ploeteren en te bavieren. Het enige wat nog nodig is, buiten de leerkrachten, is een overeenkomst op het stuk van de basisstukken, de begrippen die moeten worden aangebracht. Ik geef daarom een paar ideeën, smeeke nederig om critiek daarop.

1. organisatorisch: het project moet geen maanden duren; een uur p.w. rekt de belangstelling en verdriest de spanning. N.m.m. is een uur per dag best te realiseren, misschien meerdere uren per dag (waar we hier immers het oog hebben op één klas in zijn geheel).

Het projekt moet binnen een week of vijf afgewerkt zijn.

2. materieel: op welke punten moeten de betrokken medewerkers elkaar vinden?

a. de definitie.

overeenkomst hierover is te bereiken wanneer de twee uitersten (schilderkunst/muziek) (oog/oor) (intellect/sentiment) als uitgangspunt gekozen worden; de talen die immers het Impr. ander beide aspecten kunnen beschouwen, zorgen voor verzoenende details.

b. het werkterrein.

Dit omvat, globaal genomen, twee vlakken: de betekenis van het schandaal (waar het impressionisme zo rijk aan is) en de mentale en technische vernieuwing die tot de toeneming van het zintuiglijke hebben geleid.

We zoeken naar wegen waarin de verschijnselen die we van nature (en van culture, nietwaar?) met het impressionisme verbinden, functioneren. Dat zijn vooral fysische verschijnselen:

licht- en klankverschijnselen, die hun uitwerking op het psychische uiteraard niet missen. *De ontdekking van het Impress. is het inconstante karakter van het fysische, de betrekkelijke waarde van iedere proefopstelling. Er is geen constante belichting, het oog is niet in een middelpunt vastgenageld, dus zijn er ook geen constante waarden, en moet het mogelijk zijn de werkelijkheid van vele gezichtspunten uit te bekijken. Voor een natuurkundeleraar moet het aantrekkelijk zijn, geloof ik, om het oeuvre van Turner te bespreken in het licht van Goethes onjuiste, maar fascinerende en in hoge mate creatieve lichttheorie, Die Farbenlehre. En helemaal aardig is het voor hem, om het werk van Seurat te verbinden met de lichttheorie van Newton, die 'juist' is, maar door het genie (ik bedoel Goethe) bestreden werd.*

Aangezien de 'exacte vakken' in Noordwijkerhout zo de nadruk hebben gelegd op het 'dienende' karakter van hun vak, vind ik dat hier een mooie gelegenheid geboden wordt om woorden in daden om te zetten. Want ook de wiskundeleraar kan laten zien, hoe de impressionisten opeens het kunstmatige van de opstelling doorzagen, toen zij de centrale

perspectief ondergeschikt maakten aan de beleving (Cézanne), en het zien motoriseerden. Het verdient onze opmerkzaamheid dat pas in deze tijd oog en oor gebruikt worden zonder de belasting van een of ander idealisme. Geen andere cultuur heeft die verdienste, die het aan Daguerre en Edison mogelijk maakte een wereld van lichtindrukken en geluidsgolven vast te leggen. Waarmee de paradox van het impressionisme - de fixatie van het bewegende - mechanisch werd opgelost. Biologen en fysici kunnen hier aan gaan staan, als ze dat willen.

Wat kunnen de niet-exacte vakken doen?

Godsdienst: behandeling van teksten die een grondslag vormen voor een fysicotheologie, bv. psalm 57, 98

Hun betekenis voor een uitweg naar het pantheïsme (Spinoza, en diens invloed op Gorter, bv. e.a.); voor een uitweg naar het 'existentialisme', zelfs bij atheïsten, voor wie de Godservaring (Kloos, bv) uitsluitend een projectie is van ik-vergodende neigingen van de individu.

Maatschappijleer geschiedenis: overgang van het gaaf en stabiel wereldbeeld van het classicisme naar een wereld waarin de dingen tot het temporele en vergankelijke zijn gaan behoren. Kunsten en wetenschappen, losgemaakt uit een theonoom verband, worden autonoom. Specialisme alom, ook de artist geen zegsman meer van een collectief.

Vakbeoefening. Individualisme, te definiëren als de cultivering van contactstoornissen.

Reactie: socialisme, kunst- en muziekgeschiedenis; de talen.

Beeldende kunst: twee aspecten: naturalistisch, idealistisch (dit laatste ook als sociaal protest: Steinlen). Hier moet natuurlijk de grondslag worden gelegd voor wat in 'exact' opzicht aan de orde kan komen.

Muziek: Een of ander neerlandicus die hier veel van weten kan zal met de muzikleraar iets moois moeten doen voor Diepenbroek. Ik geloof dat er door hem poëzie van Verwey op muziek is gezet.

De talen: Hierover heb ik het nodige gezegd in de aanvang (de definitie). Het is een kwestie van schipperen. N.m.m. moet de uren-verhouding voor Fr. Ned. Duits en Eng. vast worden afgesproken, en redelijk komt mij de volgende voor: 3-2-1-1.

Eigenlijk vind ik deze wijze van uiting geven aan iets wat enkelen onzer willen, wat overdone. Ik sprak er voor, tijdens en na Noordwijkerhout al met sommigen onder ons over. Alleen omdat langs deze weg meer mensen bereikt kunnen worden, zet ik mijn ideeën op papier - en natuurlijk omdat Noordwijkerhout toch wel tot iets verplicht, ook al is men, zoals ik, het tegendeel van ambitieus. [2](#)

NOTEN

1. De vierde jaargang van de *Gele Vellen* stond niet onder het redacteurschap van Cornets de Groot, maar van zijn collega leraar Nederlands Willem van den Ende. In zijn eerste redactioneel schrijft deze onder meer: 'Ik geloof dat CN de boedel verleden jaar op uitmuntende wijze beheerd heeft. Er is nogal wat kritiek geweest op de stukjes waarmee hij meestal de gele vellen inleidde. Voor mij was dit vrijwel altijd onbegrijpelijk; ik vond ze bijna altijd erg geestig en relativerend (met vaak toch veel onderhuids venijn). Waarlijke geesteskinderen van hun vader? Ru, bedankt en denk niet dat ik ook maar durf te proberen jou na te doen. (...)' ▲
2. In het twee jaar eerder verschenen essay [Het impressionistische hart](#) uit de bundel *Contraterrein* ondernam Cornets de Groot al een poging om het impressionisme te benaderen vanuit de belevingswereld van iemand zonder kennis van het onderwerp, als een 'onbedorven schoolkind'. ▲

Conform Vastaert

R.A. Cornets de Groot

Lodewijk Makeblijde College

***Informatief Bulletin*, 4e jaargang no 12, januari 1973**

Voor Frans. [1](#)

Met elkeen vrede

Er zijn er die mij haten;
maar die ik haat, niet één.
Indien zij 't niet en laten
Dan heb ik vijanden, maar ik heb er geen.

NOOT

1. In reactie op een reeks aan verschillende collega's opgedragen gedichten van leraar Nederlands Frans van der Horst, waarin Cornets de Groot als volgt werd opgevoerd:

Ruud

*O, Europeeschen Asiaat, die bijkans door mutatiën
van zaad, van obstinaat werd tot gedweër:
een Asiatisch Europeeër, laat niet af het
badineren, alles en elkeen te relativeren, 't sal
dan niet en lang meer duren, of Gij kunt
iedereen om alles sturen. 🌱*

Het wezen en de franje

R.A. Cornets de Groot

Lodewijk Makeblijde College

***Informatief Bulletin*, 4e jaargang no 13, februari 1973**

Dat veranderingen in de maatschappij hun invloed doen gelden op de opvoeding nemen we niet alleen graag aan, we maken het domweg mee. Het patroon van overwicht en onderwerping in de leraar/leerlingsituatie is ten gunste van beide gewijzigd in wat men bij gebrek aan groeps- en projectwerk maar het beste zou kunnen noemen 'samenwerking, waarbij alle leerlingen op personalistische grondslag met de leraar verbonden zijn'.

Toen twee jaar geleden de *structuur* van het *Informatief bulletin* gewijzigd werd, formeel en materieel, door het aantrekken van een redacteur uit het lerarencorps die verantwoordelijk was voor al wat niet van de directie in de Gele Vellen kwam, kon niemand meer met enige schijn van recht beweren, dat het *IB* een informatiekanaal voor eenrichtingverkeer was. De maatschappelijke veranderingen, hierboven bedoeld, hadden, naar mijn mening, hun heilzame invloed op het dominantie-onderwerpingspatroon in de verhouding tussen directie en leraren niet gemist. De Gele Vellen zijn een gemeenschappelijk bezit en een dito belang geworden, en tenzij men vindt dat iedere Nederlander toch de Volkskrant wel krijgt die hij verdient zijn die verworvenheden het waard, dat we ze ons niet laten ontglippen. De democratische gezindheid leeft bij de gratie van al wat haar in discrediet brengt. Ik schrijf de aan deze voorafgaande zin niet op om wie dan ook met eigen vooroordelen lastig te vallen.

Integendeel, ik besef maar al te goed dat het volslagen zinloos van mij was om HO met een plagiaat van Constanter te complimenteren. ¹ Maar ik stel met voldoening vast, dat opgemeld rijmpje wel degelijk reacties heeft uitgelokt - mondeling weliswaar, maar aanhoudend, dagenlang, en meer dan ik ooit mocht te horen krijgen, nadat ik mijn ongelofelijk interessante artikel over het impressionisme had prijsgegeven aan de algemene opinie. Zelfs de rector zag op de laatste alg. docentenvergadering in dit soort 'onbeantwoorde ingezonden mededelingen' een probleem. Waarmee dan toch de functie (niet de waarde, hoor!) van zo'n uiting-in-de-Gele-Vellen aangegeven is.

Zij - die uiting - behoort tot de franje, die niet moet worden afgeknipt terwille van het organisatorisch-administratieve. Men wil immers wel iets meer dan een 'beschaving' die uitsluitend bestaan zou uit een complex van 'goede manieren', hygiënische gewoonten, comfort én sociale probleemloosheid door verdringing van onlust. Is het wel verstandig nooit onverstandig te willen zijn?

NOOT

1. Het in de noot bij [Conform Vastaert](#) geciteerde gedicht; HO is de schoolcode voor Van der Horst. 🟩

Stevensbeek, een statistiek zonder gemiddelden

R.A. Cornets de Groot

Lodewijk Makeblijde College

Informatief Bulletin, 4e jaargang no 17, mei 1973

'Dat wil je zeker wel even behandelen, zei KO vriendelijk; hij stopte me de enquêteformulieren in de hand. En aangezien ik altijd eenvoudig ben gebleven, nam ik op me, enig inzicht te verschaffen in de verzamelde stof.

De vragen waren door leerlingen gemaakt, door de 'enquêtecommissie' van vier. Goeie vragen die kritiek uit zouden moeten lokken. Die kwam dan ook. In een tabellarisch overzicht verzamelde ik ze: de meisjesantwoorden en de jongensantwoorden bijeen. 1

Opvallende verschillen vertonen de de 2e en de 7e kolom: de vragen naar de topbeleving en naar de alternatieve voorstellen.

Kolom twee levert bij de meisjes bv. 4x het antwoord 'complimentenspel' op, tegen een volledig blanco op dit punt bij de jongens. De jongens antwoorden in die kolom 2x met 'speurtocht' - waar de meisjes hierover hun sfinxachtig stilzwijgen bewaarden.

Kolom 7 toont eveneens verrassende verschillen. Allereerst blijkt daar dat de jongens de 'avonden' (= plaatje draaien, pilsje pakken) niet los hebben gezien van de 'dagen' (zoals twee meisje wél hebben gedaan), en dat van dat standpunt uit beschouwd, hun 'alternatieve voorstel: laatste avond langer' en 'meer bier' niet als zinlege kritiek moet worden gezien.

Uiteraard bevat deze kolom vooral voorstellen tot verbetering: men wil beter worden geïnformeerd over het 'nieuwe'

men wenst meer tijd om aan diverse opdrachten te voldoen

men wenst een andere organisatie voor de discussies

men wil de zwijgers meer horen en de pratens doen zwijgen

- vandaar dat maar één meisje een echt alternatief heeft: een dropping in plaats van een sportmiddag

Ik heb natuurlijk ook niet geweten waar ik aan begin toen ik begon. Enerzijds: ik ben geen psycholoog; ten andere: ik ben geen statisticus. En deze enquête zou typisch iets zijn voor een statistisch psycholoog. Maar ik ben een frik. En schoolmeestersbloed is beter dan de bezieling der objectieven die alleen statistisch, - en dus nooit - gelijk hebben. Het spreekt vanzelf dat men de geënquêteerden niet moet vergelijken met een gemiddelde als het er om gaat verborgen psychische krachten te leren kennen. Daarom beschouw ik hen die geen informatie geven over juist die zaken ook niet als 'gemiddelde' - ik laat ze eenvoudig buiten beschouwing.

Op het schoolleven hebben twee bewegingen grote invloed: de 'technocratische' en de 'psychisch-emotionele'.

Beziet men het tabellarisch overzicht dan blijkt dat meisje 4 typisch technocratisch is ingesteld.

Meisje 7 is integendeel volslagen onzeker, maar om die reden alleen nog niet een volslagen hopeloos geval! Zij drukt haar onzekerheid uit door te betreuren dat de leiding 'jammer

genoeg zo makkelijk' was, en door de vraag naar doorwerking van opgedane ideeën te beantwoorden met twee vraagtekens. Zoiets geeft hoop.

Het gevaar dat haar bedreigt, is dat ze wenst te leven naar aanwijzingen van bovenaf. Zo komt ze niet in conflict. Maar evenmin loopt ze het risico dat ze lopen moet om aanspraak te mogen maken op geluk.

Dit meisje noemt haar algemene indruk 'Leerzaam'. Dat is de pest van dit soort meisjes: ze kunnen wel leren, maar niet zingen, dansen, spelen. Ze voelt door haar 'algemene indruk' weinig voor het technocratische en is aan het psychisch-emotionele niet toe. Zulke kinderen kunnen niet vooruit. Ze kunnen ook niet blijven staan. En dus 'gaan' ze achteruit, tenzij ze geholpen worden op de juiste manier.

'Ik ben wel eens bang dat alles wat we psychologie noemen niet veel meer is dan een wetenschap over de trucs die we gebruiken om de angst voor het nieuwe ongedaan te maken'.
Maslow

De truc die we gebruiken is de mensen te doen geloven dat het nieuwe niets anders is dan een variant van het oude.

In ieder geval nieuw was de film 'Ook dwergen zijn klein begonnen'. De weerstand tegen deze film en tegen daarmee te verbinden voorstellen van de leiding is hier en daar in het tabellarisch overzicht na te gaan. Ze doet denken aan de reactie van wie zich bedreigd voelt, en daarom naar veiligheid en zekerheid zoekt: 'Ik ben blij dat ik niet van oesters hou. Want als ik ze lekker vond, zou ik ze moeten eten, en ik kots van die slijmerige dingen. Is men eenmaal slachtoffer van de truc, dan past men die op zichzelf toe.

Bekijkt men meisje 9 (kol 3,7)
jongen 5 (kol.3)
jongen 8 (kol.7)

dan moet men erkennen dat zij nu al beveiliging zoeken achter een plank voor de kop: zij eisen het nieuwe in het oude verpakt: zij eisen een esthetische aanpak van wat ons afschuw moet inboezemen.

Wat zijn voor de jongens en meisjes de topbelevingen geweest?

	meisjes	jongens	totaal
toneel	6	2	8
film	3	3	6
compl. spel	4	-	4
discussie (ton.)	2	2	4
improv.	1	2	3
avonden	2	1	3
verhoud.leid.	1	1	2
speurtocht	-	2	2

De voorkeur voor toneel, discussie, improvisatie, de avonden, de speurtocht - uiteindelijk allemaal zaken die men van school of huis uit kent - zegt minder dan de voorkeur voor *deze* film, het complimentspel of de verhouding tot de leiders. Men dient zich af te vragen of de voorkeur voor het huiselijke niet berust op afweermechanismen tegen dat wat 'nieuw' is: uiteraard spreken meisje 9 en jongens 5 en 8 voorkeur uit voor toneel, omdat ze de film emotioneel afwijzen.

Het nieuwe werd als nieuw ervaren door

meisje 13 (kol.7)
jongen 12 (kol.3,7)
meisje 6 (kol.3)
jongen 2 (kol.2)

Het probleem van de verhouding tot de leiders vertoont de volgende aspecten:

a- de afstand tussen leiding en groep blijft bestaan omdat

1. de leiding wordt teruggewezen op haar taak om orde en rust te bewaren
2. de leiding wordt teruggewezen op haar organisatorische taak, daarbij volledige vrijheid latend aan de scholieren (speciaal mbt de avonden)

b- de afstand is kleiner geworden of nagenoeg verdwenen.

c- de afstand die ondanks de goede sfeer toch bleef bestaan, wordt in verband gebracht met de algemene onmacht het nieuwe als nieuw te ervaren

Hoe liggen de getallen?

	a		b		c
1	!	2	!	!	
1		2	12		1

Zeker is het oordeel onder c ook het mijne.

Als er mij een ding duidelijk geworden is uit deze excursie, dan is dat het inzicht dat ze gericht moet zijn op de vraag hoe mensen niet-gelukkig worden. Illustratief in dit opzicht is meisje 1, dat zich gefrustreerd voelt in haar streven naar harmonie met de leiding, terwijl ze ervaart dat de groep in het spel van verwachting en hoop en scheppingsdrang te kort schiet: aan haar heeft het niet gelegen. Dat desondanks volledig succes uitbleef, is frustrerend.

Voorstel tot verbetering.

In de toekomst zullen we elke dag een 'enquêtecommissie' aan moeten wijzen, bestaande uit leerlingen, die vragen formuleren, die medeleerlingen interviewen, en die dit materiaal bewerken voor een discussie waarmee de volgende dag wordt geopend: de problemen moeten van onderop worden gebracht.

De leiding houdt zich bezig met de vraag hoe ze thema's als vreugde, geloof in het eigen bestaan, de relatie tussen fantasie, vormgeving en levensgeluk aan de orde stellen kan. 2

NOTEN

1. Weergegeven op de voorgaande twee bladzijden. ▲
2. In het laatste nummer van deze jaargang schrijft redacteur Van den Ende: 'Helaas Ru, je zult haar [bedoeld wordt: de *Gele Vellen*] weer terug moeten nemen. (...) Haar hart lag eigenlijk steeds bij jou.' Cornets de Groot nam het redacteurschap in de vijfde jaargang weer over. ▲

Aangezien

R.A. Cornets de Groot

Lodewijk Makeblijde College

Informatief Bulletin, 4e jaargang no 21, juni 1973

aangezien er uit de sectie nederlands een aantal mensen in hoger beroep zijn gegaan
aangezien dat beroep ze verplicht - wat zeg ik? - aangezien dat beroep ze *vergunt* hun leven
aan de studie onzer taal en onzer letteren te wijden
aangezien ze in hoger beroep zijn veroordeeld tot jaren op borrel en boek
aangezien dat een heel feest voor ze is (als ze tenminste van vervelende feestjes houden)
aangezien er voor hen een leerstoel in het verschiet verborgen is
aangezien zo'n leerstoel geen leuningstoel voor ze is
aangezien ze nu eerst goed werk van communicatie moeten maken
maar aangezien zinvolle communicatie alleen op de logica van $2 + 2 = 4$ berust
aangezien alle andere communicatie niet meer betekent dan het onlogische kwispelen van een
hond
aangezien het nieuwe beroep ze dus tot denken verplicht
aangezien ze niets ooit goed zullen doen, totdat ze ophouden met denken over de vraag hoe
het moet
aangezien ze met zulk denken niet op kunnen houden als ze er nog niet eens aan begonnen
zijn
aangezien dat probleem een maatschappelijk probleem is
maar aangezien wij leven in een maatschappij die alle taboes verbroken heeft
en aangezien die maatschappij het ons verbiedt die verbroken taboes te bespreken
aangezien dat probleem alle neerlandici demoraliseert [1](#)

Daarom stelden wij een literair programma samen, een neo-monosocia[lis]tisch tafelspel,
getiteld: het kwispelen ener hond, of: het woord als melaatsenratel, bestaande uit drie delen,
en opgedragen aan al onze 14 vertrekkende collega's.

Het eerste deel, het zgn. poëtijck Punt - is een prozagedicht van de hand van A. Roland
Holst in samenwerking met F. Bordewijk, door mij aan hen ontfroefd. Zodat men ook stellen
kan, dat het is van de elleboog van CN, die het dan ook zelf voordraagt.
Het tweede is een t[r]agische monoloog. Die is uit het leven gegrepen en draagt als motto: 'De
schoonheit van Natuyr passeert doch alle const', - voordracht van Schumacher.
Het laatste deel is de moraal en is getiteld: de bal gehakt.
Het kan zijn dat dit deel aan uw bevattingsvermogen ontsnapt. Niet omdat de voordrager
(Verschuur) te snel spreekt, maar omdat uw oren te langzaam zijn, gelijk iedere moralist keer
op keer weer mee moet maken.

Dan krijgen we dus nu het optreden van Cornets de Groot. Graag een applausje.

Silence, please: Oh het machtige geluk deze lang vervlogen dagen

Te dien tijde ontbrak er een woningwet.

Als een waaiend vuur ging hun wel een plekje grond ergens open, waarop schemering dezer

aarde.

Daarop gingen dan wonen de grote dingen der natuur en laatkomers konden passeren. Zij kwamen met de machtige zee en met het tochten van een huisje in ee slop en over hun bloed. Te dien tijde was een rondgang door de steen verdwenen en ook behuizingen waarvan zij spraken als van hun geluk in de Jordaan, waren toen allerwege verloren gegaan, zoals zijzelf. Totdat een bouwertje kans zag tot een droom van vuur uit de pijp, door de natte sneeuw tegen uiterste steilten van rotsen aan in het hoofd der schorre vrouw.

Daar worden mijn lippen zout en waar ik sta springen de huizen een weinig terug.

Ik tafelde uit verveling lang en zat met angstige toorn, waarbij ik een borrel tot mij nam en schoonheid fikse kelken volkskanker, oud en wijs.

Laten wij dan tegenover mijn vrienden obstinaat melk drinken, plat tegen de muur, gelijk een vrouw die van geen oppassen weet!

De schoonheit van Natuyr passeert doch alle const

De twintigjarige dienstplichtige sergeant J. bracht zijn hoofd tot ontploffing, toen hij de elektrische draad, die de twee in zijn oren gestoken dynamietstaven verbond, in het stopcontact stak. Zijn medebewoner W. had juist de dag tevoren de kamer nieuw behangen.

De landarbeider L. werd met buikkachten in het ziekenhuis opgenomen. Artsen en chirurgen stonden voor een raadsel. Na operatie bleek, dat de boer tijdens het zaaien een tarwekorrel in zijn navel had gekregen. Deze had daar door gebrek aan hygiëne en de broeierige temperatuur wortel geschoten.

De amerikaan Carl Taylor kreeg enige maanden geleden een ongeluk bij het zagen. Hij zaagde zijn rechterduim af. Doktoren hebben nu Carl zijn teen getransplanteerd naar zijn hand, en ziehier het resultaat.

De matroos R. kreeg door een rukwind het touw aan de fokkemast in de keel. Door de peristaltische bewegingen van de slokdarm werd het touw verder naar binnen gewerkt. Twee zeelui grepen hem bij de armen vast maar werden mee opgehesen. De stuurman, van het ongeluk verwittigd, klom in de mast om het slachtoffer een braakmiddel toe te dienen, maar de keeltoegang was door het touw volledig afgesloten. Hij besloot daarom de matroos tot braken te dwingen, door hem bloederige rattestaarten te tonen op een schoon bord. De suggestie die er uitging van een wreed in het voedsel gestoken vork deed het wonder. De matroos braakte het touw met zo'n geweld uit, dat hij uit de mast stortte, waarbij hij beide benen brak.

De sneltekenaar Z verhing zich voor de spiegel. In zijn hand geklemd vond men zijn laatste zelfportret; merkwaardig genoeg met gesloten ogen.

De clown xavery heeft zijn laatste grap uitgehaald. Teleurgesteld door een mislukte erfenis, plaatste hij zich voor het raam op de 13e verdieping van een flat. Nadat hij een brede elastieken band om de enkels had bevestigd, gebruikte hij zijn benen als katapult en zijn hoofd, door dit met een scherpe sikkkel van de romp te scheiden, als kogel. Het hoofd kwam in de tegenover liggende flat op zes-hoog op tafel terecht, waar de familie zich juist te goed zou doen aan een macaroni schotel.

De bouwvakker W. zou bij het takelen van een lading bakstenen assisteren, niet vermoedende dat de inhoud van de kist zijn kracht en lichaamsgewicht verre te boven ging. Aangezien hij

het touw niet liet schieten, viel de kist met daverend geweld op straat, uiteraard juist op het moment, dat de arbeider de dakrand bereikte in zijn ongewilde hemelvaart. Door de smak begaf de bodem van de kist het, zodat de bouwvakker opeens geen tegenwicht meer had en langs dezelfde weg, maar met grotere snelheid, weer afdaalde naar de aarde, waarbij zijn benen als het ware *in* de romp werden gedrukt.

Een grote vrachtauto, geladen met koeien, is gisteren in Ostende de haven ingereden. De koeien slaagden er niet in zich uit de wagen te bevrijden, en konden daardoor niet rondzwemmen in de haven.

Moraal: de bal gehakt

Enige tijd geleden, voorafgegaan door een russische bouw van het minste filmpje over krokodillenteelt op een kamerbewaarder, biedt erotische dromen in zilveren vrij troosteloos uitzijnde gehaktballen. Een waarder verdween met rondborstige en bolwangiger zweedse ballen in het kamermeisje (ze heet Lena), die voor de nietingewijde in het zweedse niet onomstotelijk driftleven volkomen onbegrijpelijk zijn. In een stijl, die men, ik ben wel nieuwsgierig vervelend, voor de lunch verwachtte. Maar laat zijn Lena lang aarzelend worstelen. Iets der liefhebbers van snacks!

Het verhaal gaat - diversen steken daarvoor hun handen in het vuur: dat is in een etablinisterie van een zekere moordenaar gesignaleerd. Twintig croquetten liet men, nadat hij enkele palingballen had toegesproken, met het blad van het gezelschap van anderen, die zonder meer aanstotelijk vast per persoon in zijn kamer zat, croquetten zou aanbieden aan enkele gasten. Wie schetst hun verbazing dat hij de laatste twintig croquetten aannemelijk geacht naar binnen werkte.

Ruimschat bekend als een olympische limiet.

Alweer een favoriet die ging. [2](#)

NOTEN

1. Deze anafoor op 'aangezien' gebruikt Cornets de Groot ook in zijn essay over de *Beatrijs* ([Intieme optiek](#), p. 89) en in een [stukje](#) uit de vijftiende jaargang van de *Gele vellen*. 🌱
2. In het laatste nummer van deze jaargang schrijft redacteur Van den Ende: 'Helaas Ru, je zult haar [bedoeld wordt: de *Gele Vellen*] weer terug moeten nemen. (...) Haar hart lag eigenlijk steeds bij jou.' Cornets de Groot nam het redacteurschap in de vijfde jaargang weer over. 🌱